

Ode till någon

Du är den vackraste jag vet.

Dina ögon glittrar på ett sällsamt sätt, det är något med sättet du ser på mig som väcker mina lustar. Du bara ler när jag glömmet äggen, trots att du ju vill ha dem löskokta. Men mest av allt tycker jag om det där busiga, påhittiga sättet som ger mig stora leenden som aldrig vill ta slut. När jag kommer med ett mediokert förslag kan du ta det, för att du vill bjuda mig uppskattning för initiativet. Du får mig att växa, känna självförtroende och ständigt utvecklas.

Du är nära, mjuk och fysisk, älskar närhet, hud och smekningar. När du älskar är du närvarande och breder ut ditt inre för mig att smaka. Du kan växla från ömsint mjuk till kraftfull man som vet vad han vill på ett ögonblick, allt genom sättet jag rör min kropp mot din.

Vi tycker inte alltid lika. Men kan prata om allt, vinkla, vrida, förstå och respektera. Allt kan vi fånga, även i vardagen och kanske medan vi lagar mat tillsammans. Vi kan dela njutningen av ett gott vin, förstå kärleken hos den som har tillverkat det, vårdat jorden, ansat stänglar, valt de bästa klasarna, packat resultatet med frukt, låtit det vila på gamla fat där det sakta fått mogna till en paradisk upplevelse för oss att dela.

Livet med dig är en ständig inre och yttre resa. I det yttre älskar vi att resa till kända och okända platser, ofta utan resmål, resplan men med sikte inställt på någon speciell upplevelse. Det är ett äventyr att aldrig veta hur något ska bli, att släppa tryggheten och bara låta sig glida med i livets vågspel. I det inre söker vi tillsammans svaren på de frågor vi inte ens visste att formulera.

Jag kan kura ihop mig och gråta i din famn. Eller resa mig och bli den starka kvinna du behöver i nattens vargtimme. Vi pendlar, växlar och blir den som den andre behöver i stunden. Förmerar värdet av oss själva, låter två själar förenas till något större och bättre.

Jag vandrar en stund på jorden. Vandrar och letar.

Efter dig.

@